

TER PLEKKE

boekerij.nl

JOEP SCHREUDER

TER PLEKKE

Buitengewone verhalen
van een sportjournalist

ISBN 978-90-225-9902-0
ISBN 978-94-023-2118-0 (e-book)
ISBN 978-90-528-6617-8 (audio)
NUR 480

Omslagontwerp: Pinta Grafische Producties
Omslagbeeld en auteursfoto: © David Rozemeyer
Zetwerk: Elgraphic

© 2023 Joep Schreuder en Meulenhoff Boekery bv, Amsterdam

De uitgever heeft ernaar gestreefd alle rechten van derden te regelen volgens de wettelijke bepalingen. Degenen die desondanks menen zekere rechten te kunnen doen gelden, kunnen contact opnemen met Meulenhoff Boekery bv, Amsterdam.

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Inhoud

Yuri	7
Feest	10
Smeets 1	13
Ajax kampioen	16
Mino en Zlatan	19
Trainingskampen	23
Cruijff 1	27
De Kuip 1	30
Spelerstunnel	33
Spelersbus	36
Prijs	39
Golf & zo	41
Dick 1	45
Dick 2	48
Dick 3	52
Pitch&Flash	56
Dubbeldekker	60
Guus 1	64
Guus 2	67
Guus 3	70
Congres	73
Cruijff 2	76
Rasmussen	80

Nouri	83
Huntelaar	86
Henk ten Cate	88
Kyiv	92
wк Zuid-Afrika 1	95
wк Zuid-Afrika 2	100
wк Zuid-Afrika 3	105
Kampioen	110
Smeets 2	114
Frank verliest	118
ЕК Polen en Oekraïne 1	122
ЕК Polen en Oekraïne 2	126
Merab Jordania	129
De Kromme	133
Pech gehad	137
Van Gaal 1	140
Van Gaal 2	145
wк Brazilië 1	150
wк Brazilië 2	156
wк Brazilië 3	161
Israël	167
Olympisch	171
Marseille	176
Koeman 1	179
Koeman 2	183
wк Rusland	187
Jonker Boys	193
Gertjan Verbeek	196
Enke	199
wк Qatar 1	204
wк Qatar 2	211
De Kuip 2	216
Namenregister	221

Yuri

Zo af en toe doe ik iets anders dan in de voetbalwereld rondstruinen.

Turner Yuri van Gelder wint alles aan de ringen, het is deze vrijdagavond tijd voor de finale van de wereldbeker 2006 in Aarhus in Denemarken. De NOS is er live bij, als 'gezicht' omlijst ik de eindstrijd.

Stoort mijn presentatieplek de turners niet te veel? Praat ik niet te hard? En waarom is er nu nog steeds geen verbinding met Hilversum? Overall lijkt een passend antwoord op te komen totdat ik de dame van de internationale turnfederatie aankijk. En zij mij. Ze herkent mij van enkele turnfinales in Nederland; ik had wat verhalen gemaakt over het turntalent Loes. Juist toen het kind aanstalten maakte voor haar vloeroefening had ik haar toegefluisterd: 'Succes, Loes.'

Loes had zich verward omgedraaid en keek me aan alsof Louis van Gaal opeens een vriendelijke man was geworden. Het klopte blijkbaar niet.

'Wegwezen!' had de vrouw van de turnautoriteiten me toegesnauwd, maar het leed was al geschied. Loes deed tijdens haar oefening nagenoeg alles fout, en op de vloer biggelden traantjes van turnverdriet over haar wangen.

Hier in de Deense turnhal staat Van Gelders coach Bram naast mij. Hij zweet zich een ongeluk en met een doekje dep ik zijn voorhoofd.

‘Wat ga je mij zo vragen, Joep?’

Ik hou daar niet zo van. Ik wil iemand best op zijn gemak stellen, zeker als het gaat om een rechtstreeks interview, maar we gaan niet ‘scripten.’ Ik ben de talkshow niet.

‘Nog vijf minuutjes, Joep,’ zegt de meegereisde NOS-producer.

Mijn telefoon rinkelt. Dochterlief vraagt waar haar knuffelbeer is gebleven.

‘Nog drie...’

Weer gaat mijn telefoon over. Het is de eindredacteur in de Hilversumse studio, op de vierde verdieping. Ik begrijp het niet zo goed, waarom belt hij mij als hij gewoon via de spreeklijn in mijn oortje met me kan praten? Ik hoor de tune van *Studio Sport* terwijl de Deense dj nu juist opzweepende muziek start. Het lawaai is oorverdovend en met moeite hoor ik Dione de Graaff vanuit de studio zeggen dat er naar Denemarken wordt overgeschakeld.

Het moet een proefstart zijn van De Graaff, een repetitie, kijken of alles werkt.

‘Is die Bram er wel klaar voor... hij ziet er niet uit, Joep! Geef hem een doekje of zo!’ hoor ik in mijn oor. Ik kan het geluid van de muziek en de opmerkingen uit Hilversum niet meer uit elkaar houden. Op zo’n ogenblik denk ik vaak opeens aan visagie, een warme studio, stilte, autocue en Tom Egbers – hoe warm moet dat bad zijn...

Yuri van Gelder is een bijzondere jongen. Sporters gebruiken soms rituelen om spanningen en neurosen te bedwingen; de stress is enorm. Ik moest ooit in het achtuurjournaal vanuit Ahoy Rotterdam vertellen dat hij uit de selectie voor het wereldkampioenschap was gezet, om ‘medische redenen van persoonlijke aard’, zo was het statement van de bondsbestuurders. In mijn bijdrage vanaf het koude plein, mijn dochter naast me met haar knuffelbeer in haar bibberende handen, vermeed ik de term cocaïne – het kon immers ook heroïne zijn.

Een paar uur later werd Jos Geukers, de voorzitter van de Koninklijke Nederlandse Gymnastiek Unie, volledig afgemaakt door de media. Hij was burgemeester, hoofd algemene en juridische zaken van de VNG (de Vereniging van Nederlandse Gemeenten) en nog veel meer, dan kun je wel wat. Mart Smeets fileerde de beste man, de onvermijdelijke Frits Barend liet weten dat ‘Schreuder niet zo moet zeiken met teksten als dat Yuri de spanning voor een finale niet aankan’. Beide senior-journalisten lieten weten dat de turnbobo’s nu wel weer genoeg media-aandacht hadden gehad. Geen van hen had Van Gelder de laatste maanden gezien, gehoord of gesproken.

Ik schaam mij voor zulke collega’s. Dat senior-sportjournalisten daadwerkelijk menen zo te kunnen praten over sportbestuurders, mensen die niet alleen een groter en rijker cv hebben dan zij (met een naambordje op het Media Park), maar bovendien, heel gewoon, opleidingen op hbo-niveau of nog hoger hebben doorlopen. Zij wel.

‘Zijn we al begonnen, Joep?’ vraagt Bram, die eigenlijk de laatste instructies aan Yuri wil meegeven.

‘Nee hoor Bram, dit is een proefstart. Ze zijn in Hilversum een beetje aan het kutten... kijk... dan kijk ik zo in de camera... dan vertel ik Dione dat de finale zo gaat beginnen... een finale ringen waar ik zelf geen klote van begrijp... maar daarom heb ik expert Brammetje naast me... snap je? *Take it easy*... je kunt dit.’

Alles valt opeens stil. Muziek. Mijn oortje. Niks. Stille. Ik denk dat de STER nu loopt in Nederland.

‘Joep!!! We zijn live... we zijn al lang LIVE... godverdomme, wat roep je toch allemaal?!!!’

‘Dag Hilversum, wat zeggen jullie allemaal?’

‘Je bent al lang op de zender, man!’

Feest

Studio Sport bestaat in 2009 vijftig jaar en net als ieder belangwekkend jubileum moet dit goed gevierd worden. Daarom rijd ik deze zondag door Nederland om kijkers onvoorbereid te bezoeken en te vragen naar hun onvergetelijke *Studio Sport*-fragment.

In Goor schrikken de mensen zich een hoedje. ‘Is dit echt televisie?’ vraagt een voorbijganger wanneer ze de cameraman zijn spullen ziet uitpakken.

‘Nee hoor mevrouw, het is radio..’

Ik ben in Wageningen. En in Zaandam. Ik kom bij mensen die een klein televisiescherm op hun toilet hebben om zodoende niets te missen van een rechtstreeks uitgezonden nationaal record schaatsen.

Uiteindelijk arriveer ik om tien voor zeven ’s avonds in de Amsterdamse P.C. Hoofdstraat. Ik ben niet alleen; ook de satellietwagen die verbinding moet leggen met de studio in Hilversum, scheurt door de nauwe winkelstraat.

We hadden al een gekke dag achter de rug.

Ik had eerder op de dag in een stille woonwijk ergens aangebeld en met draaiende camera gevraagd wat de postcode was en of ze meededen aan de postcodeloterij. De verwachtingsvolle blik in hun ogen verdween snel toen bleek dat ik ze een dvd-box met *Studio Sport 50 jaar bloopers* kwam overhandigen als ze hun televisie deze zondagmiddag op NOS Sport hadden staan.

Hoe meer deze zondag verstreek, hoe groter de twijfels of ik nu wel de juiste NOS-representant was om op pad te sturen.

Het schiet niet op in de poepchique maar ook te nauwe P.C. Hoofstraat, want het signaal van de satellietshotel weerkaatst tegen de gevels van de huizen.

Nog zes minuten voor de uitzending begint.

We gaan een man dit voetbalweekend in het zonnetje zetten: Dominique van Dijk, speler van Volendam en woonachtig op drie-hoog, hartje Amsterdam.

Ik zweet me een ongeluk door de vele, hoge, steile trappen en de enorme tv-kabel die ik meesjouw om verbinding met Tom Egbers in Hilversum te kunnen leggen.

‘Hoe wil je dat we zitten, Joep?’ vraagt de spelersvrouw. Ze heet Annegeert en zit enorm mooi te wezen.

‘Gewoon, doe maar alsof ik er niet ben,’ antwoord ik nog higgend.

En zo hangen Dominique en Annegeert volledig in elkaar verstrengeld op hun rode designbankje omdat ze bijna altijd zo om zeven uur naar *Studio Sport* liggen te kijken.

‘... man van de wedstrijd was dus Dominique van Dijk, twee keer trefzeker tegen Feyenoord vanmiddag en ja... we zijn nu bij hem thuis in hartje Amsterdam, op onze vijftigste verjaardag. Joep, kom er maar in.’

Zelf zit ik op hun bed en houd een gesprekje met het vrij innige duo. Diepgaand wordt het niet echt. Dominique heeft eigenlijk weinig te vertellen.

En zij kijkt de volle drie minuten en twintig seconden gebiologeerd naar mij en de camera. Zonder ook maar één keer met haar ogen te knipperen. Ik denk: deze Annegeert wordt cult vanavond, daar gaat over getwitterd worden. Over een paar jaar is ze een fameuze vlogster en wie weet... een vaak gevraagde talkshowgast.

Voordat ik teruggeef aan Tom, overhandig ik als dank voor het

bezoek een dvd-box met in totaal zeven uur aan *Studio Sport*-hoogtepunten en zo meer. Er kan geen dankjewel vanaf, waarschijnlijk ook omdat de telefoon van Annegeert inmiddels zo'n 33 keer gerinkeld heeft.

Smeets 1

Ik weet eigenlijk niet precies waarom ik opeens in de Tour de France ben beland, maar *allez...* in het hotel in het Franse Tournus eindigt mijn eerste dag al rennend in mijn boxershorts van mijn kamer naar beneden. Op de parkeerplaats onder mijn hotelraam smeult mijn peuk na, door de lak heen van een hagelwitte Volvo. Snel blaas ik de brandende sigaret van de motorkap. Verkeerd gemikt.

Mart Smeets overhandigde mij deze middag zijn nieuwste boek en ik werd geacht in zijn gezelschap het aan mij persoonlijk geschreven voorwoord te lezen. Hij stond met zijn armen over elkaar naar zijn eigen woorden te luisteren en schreef dat ik de Tour moest omarmen en niet zelf in beeld moest verschijnen. Hij ondertekende zijn verhaal met 'eerwaarde Mart'.

De volgende avond is de uitzending van *De Avondetappe* in Cruilles. Op een chateau, waar eerst nog uitgebreid wordt gedieneerd. Smeets vertelt veel wielerverhalen en zet de piketpalen neer, ook richting de gast van vanavond in zijn uitzending, Dries van Agt, maar ook – zo lijkt het toch – een beetje richting mij. Onderwijl is de technische crew een eindje verderop, naast het chateau, al uren bezig met de opbouw van de uitzendlocatie.

Het diner met de oud-premier in het chateau duurde en duurde, er kwamen kleine maar heel ingewikkelde gerechten op tafel. Even dacht ik aan de Nederlandse belastingbetaler. Zelf liep ik om de

haverklap van tafel – te ongedurig – en deed alsof ik druk was, maar miste verdorie uiteindelijk het lekkerste van allemaal: de bavarois-mousse.

Smeets vroeg aan het einde van dit eetfestijn nog om een moment stilte, wat Dries van Agt zeer op prijs stelde.

Na de uitzending blijkt dat de oud-premier, alsook Smeets en zijn vrouw, op het chateau blijven slapen terwijl de rest van de crew op een industrieterrein in de vallei overnacht. Uit de kraan op mijn kamer komt bruin water en het raam kan niet open.

De volgende dag omarm ik de tour, zoals Smeets schreef, als ik om kwart over vier in de ochtend op de top van Col d'Aubisque sta, een van de vier zware cols in de etappe van vandaag. We maken mensen wakker die op de flanken van de bergen slapen, de Peyresourde, Aspin, Tourmalet. Hoe later op de dag, hoe mooier de beelden.

Doodmoe arriveren we in de middag bij het NOS-kamp om het verhaal in elkaar te zetten. De cameraman vertelt verheugd aan Smeets wat voor mooie dingen hij heeft kunnen draaien.

'Ach jongen,' riposteert Smeets terwijl hij me aankijkt, 'je hebt wat gemist hier. Londen, New York, ze hebben mij allemaal gebeld. Duiding hè... ja, doping, Schleck.'

Aan de finish in Pau maak ik een filmpje over de traditionele gekte wanneer het peloton de eindstreep passeert. Smeets kondigt het filmpje af en zegt dat hij het vaak veel hectischer heeft meegemaakt en de chaos aan de finish meerdere malen groter.

'Zeg Joep, hoe anders vind je de wielwereld nu dan het voetbal?' vraagt een ploegleider van Rabobank op een rustdag als ik enkele van zijn renners interview.

'Vind je het niet veel toegankelijker?'

'Ja, veel toegankelijker, hoor.'

En een heel stuk amateuristischer. Maar dat zeg ik maar niet.

In Sète zing ik op de nationale Franse feestdag de Marseillaise mee als het peloton de stad passeert. Veel Fransen willen mij het volkslied leren, zodoende kom ik zo nu en dan in beeld. Ik zie het verontwaardigde gezicht van onze presentator straks alweer voor me.

Na de montage eet ik een beetje van de vis mee, geserveerd voor de crew. Ik zie de kok uitgebreid in zijn neus peuteren en heb zojuist ook al gezien hoe een redacteur binnen een kwartier eenentwintig oesters zijn keel in liet glijden. Het stinkt naar vis. De mistral maakt een beetje gek.

Rond elf uur slentert de aangeschoten kok half door het beeld van *De Avondetappe* en piest tegen de NOS-regiewagen aan. Ik steek mijn duim omhoog.

Het wordt een moeilijke exercitie zo. Ik ben de presentator van *De Avondetappe* een beetje beu aan het worden.

We slapen in een prachtig hotel in Luchon.

‘Kuthotel,’ vindt Smeets.

Wat ik vind, vindt hij niet.

Mijn cameraman draaide vanmiddag nog met Smeets in het rennerskwartier. En per ongeluk kwam de NOS-anchor zelf ook wel eens in beeld. Later die middag kreeg ik heuse buikpijn van de excuses die de angstige cameraman maakte bij Smeets.

‘Ja, knul,’ zei Smeets, ‘ik ben Smeets, geen Schreuder die daar naast jou staat. Nog één keer zo’n fout en het is klaar, hè.’

Op weg naar Parijs is er nog een laatste onvermijdelijk ontbijt.

‘Jongens, we gaan een etappe tegemoet die ik al tientallen keren heb gezien, heel typisch... de renners zijn moe, ze willen naar huis, ze willen neuken en een sprinter wint de rit.’

Sprinter Cavendish zegeviert. Dat heeft Smeets dan weer goed gezien.

Ajax kampioen

De club uit Amsterdam wordt van 2011 tot 2015 onafgebroken gekroond tot de beste ploeg van Nederland. Het mooiste was de overwinning van mei 2011 na de wedstrijd tegen Twente. De ontlanding was groot en ik zie nog de tranen in de ogen van bestuurder Uri Coronel met een eveneens snikkende directeur Rik van den Boog in zijn armen.

Cruijff was niet in de Arena. Die bestookte de club vanuit Barcelona voortdurend met zijn commentaar over hoe de Amsterdamse club haar cultuur om zeep hielp. En toch werd Ajax jaar na jaar kampioen.

De huldiging op het Museumplein was bijna op een catastrofe uitgelopen. Er was veel te veel volk. Het werd een grote chaos. Ik stond op het podium en onder me zag ik een rits gehandicapten die het podium op probeerden te kruipen. Iedereen duwde elkaar en sloeg elkaar op de bek. De Ajax-speaker wist het ook niet meer ('Rustig jongens, rustig, laten we het gezellig houden') en burgemeester Van der Laan bleef lachen en zei tegen me dat alles onder controle was.

Ja, ammehoela.

Ik had Uri Coronel gestrikt voor een interview. Het was een paar jaar later en de aanleiding was dat bevrijdende kampioenschap van een paar jaar eerder en dat hij in een legendarische persconferentie

zijn aftreden had bekendgemaakt na drieëntwintig feilloze bestuursjaren. Cruijff had hem kapotgemaakt – dat zeg ik niet, dat zei Coronel zelf. Nu kon hij er met meer afstand over praten.

Inmiddels ben ik gebombardeerd tot chef huldigen. Aan het einde van seizoen 2011-2012 probeer ik naast de Arena door de mening heen het podium te bereiken waar Ajax wederom wordt geëerd. Ik ben behoorlijk afgunstig op Dré Hazes die met een beveiligder veel makkelijker door het gek geworden Ajax-publiek heen wandelt. ‘Niet naar die wc gaan, Joep,’ zegt Dré achter het podium, ‘ik heb ontzettend zitten schijten.’ Eenmaal op het podium grist Theo Janssen mijn spiekbriefjes uit mijn handen en hij rondt toch enkele vraaggesprekjes af bij 300 decibel lawaai. Ik heb er niets van verstaan. In de huiskamer zal het prima verstaanbaar zijn. Even kijk ik nog naar de massa, speciaal naar de eerste rij waar ik talloze jongens zie met Madness-hoedjes of capuchons en zonnebrillen. Burgemeester Van der Laan krijgt vanuit de hoek bekers bier en aanstekers toegeworpen. Zijn persvoorlichter ruimt vliegensvlug en geraffineerd de rotzooi op.

Na afloop laveer ik tussen vele volslagen dronken Ajax-fans naar mijn auto. Inmiddels zijn dan ook Peter Beense (‘Laat ze maar lulen’), Dré Hazes (‘Bloed, zweet en tranen’) en Glenda Batta (Glenis Grace) vertrokken.

Uri Coronel kun je typeren als een ijdele en welbespraakte man. Dat is een gouden combinatie voor televisiewerk. Hij heeft aangegeven om in het gesprek met mij oprecht te zijn. Hij zal vertellen over de vele bedreigingen die hij als Ajax-bestuurder krijgt, de traditioneel op vrijdagavond lekgestoken autobanden en het vele vuurwerk in zijn voortuin. ‘Maar ik ben en blijf Ajacied, Joep.’ Wanneer het interview is afgenomen, blijft Uri kalm nog even zitten. Mijn cameraman doet alsof hij aan het opruimen is, maar ik ken hem, en hij mij, de camera draait terwijl Coronel mij nog hon-

derduit vertelt over de kwalijke Cruijff-methode – mijn manier en anders niet – in samenwerking met *De Telegraaf*.

Daar gaan we weer. Off the record. Geef me een pen, een iPad, geef me de ruimte en ik maak een spectaculair en opzienbarend verhaal over alle ‘off the recordjes’ in mijn werkzame leven.

Ajax werd ieder jaar kampioen. Ook in Almelo bij Heracles in 2014. Ik stapte na de wedstrijd achter op een motor omdat het mijn collega’s van de vierde verdieping een aardig idee leek om de spelersbus van Ajax op de A1 te volgen.

‘Zijn we live? Ah, mooi... nou, we zijn inmiddels bij Deventer, de chauffeur heet Frans en de bus is onlangs nog apk gekeurd...’ roep ik onder mijn helm in een camera.

Een paar uur later, weer op een podium, heb ik wederom vraag-gesprekjes met blije Ajacieden en knipoogt Peter Beense naar me terwijl hij aan het zingen is.

Ik vind zijn liedjes een beetje raar.

En Coronel? Die heeft een boek geschreven over het jodendom. Daarom heeft hij toegestemd met het interview.

‘Deze week zit ik in meerdere talkshows, Joep.’

‘Ah oké, mooi.’

‘Ja, en een groot interview in *De Telegraaf*.’

Pardon? Stond Coronel niet een paar jaar terug groot afgebeeld met een dik zwart kruis door zijn afbeelding? Was de krant niet bezig geweest met een schoonmaakactie jegens het Ajax-bestuur?

‘Waarom *De Telegraaf*, Uri?’

‘Ja god, de uitgever wil het graag.’

Mino en Zlatan

Terwijl Bayern München-coach Louis van Gaal de pers toespreekt, sta ik bij een andere ingang aan de Säbener Straße in München. Mark van Bommel heeft ruzie met de coach en Van Bommels zaakwaarnemer Mino Raiola poogt de voetballer vandaag nog bij AC Milan onder te brengen.

‘We gaan naar München, naar Joep Schreuder,’ hoor ik Radio 1-nieuwslezer Jan van de Putte zeggen. Ik ken de beste man niet, we hebben al heel wat tweegesprekjes gehad op de radio, maar ik heb op de vierde verdieping nooit een smoelenboek gehad. In de snijdende kou doe ik verslag van een aanstaande grote transfer. Raiola luistert mee, knikt en zegt na de live-bijdrage: ‘Je kunt wel in het privévliegtuig mee naar Milaan.’

Ik zie Raiola gedurende de jaren best wel vaak. Hij heeft een grote mond, maar het leuke is: hij doet het, hij kan het, hij maakt het waar – meestal dan. Het is Paris Saint-Germain tegen FC Barcelona en Raiola luncht met het bestuur van Barcelona. We scheuren hem achterna over de brede Parijse boulevards, maar eenmaal gearriveerd bij restaurant Savoy ontwaren we twee half aangeschoten vrienden van Barça-voorzitter Rosell.

‘Tot vanavond, Joep,’ zegt Raiola, ‘ik zie jullie bij de wedstrijd. En ook Zlatan.’ Die avond zie ik Raiola in zijn morsige jas flink stampij maken met enkele elitebeveiligers bij de entree van het

Parc des Princes. ‘You have to look better and use your eyes!’ roept hij, ‘my ticket is in the office!’ Raiola komt het stadion niet in. Hij ziet me, kijkt me aan en zegt niks.

En dit was allemaal nog in de periode voordat schrijver Marcel van Roosmalen binnen NOS-kaders Raiola een ‘kinderlokker’ noemde. Het kwam mijn relatie met de grootste zaakwaarnemer van de voetbalwereld niet ten goede.

Het uurtje dat mijn cameraman en ik, samen met Mark van Bommel en Mino Raiola, over de Alpen naar Italië vliegen, is Raiola exact drie minuten niet aan de telefoon.

Over twee dagen sluit de transfermarkt, het zijn topdagen voor de zaakwaarnemer.

‘Weet je, Joep,’ zegt Van Bommel, ‘hij onderhandelt ook over mijn hond.’

‘Je hond?’

‘Ja, die moet ook naar Milaan, hè.’

Op het vliegveld van Milaan staat de pers te wachten. Er worden eerst handen geschud met Galliani, de onderdirecteur van Milan. Hij geeft mij ook een hand. Ik doe alsof ik een of andere hotemoot ben. Raiola buldert van het lachen.

Ik ook, maar dat is meer omdat ik hier een klein, dik mannetje in een te kleine trui zich dominant zie gedragen jegens goed gesoigneerde *Milan officials*.

Raiola is ook de zaakwaarnemer (‘Nee Joep, spelers-bege-leider!’) van Zlatan. ‘You are full of shit,’ had Zlatan toen hij Ajacied was tegen me gezegd. De camera draaide al. Zlatan had net een geniaal doelpunt gemaakt tegen NAC Breda.

Het waren gekke dagen, de Zweedse voetballer was er wel klaar mee. Hij was al een tijdje in het nieuws. Eerder die week nog verkocht hij teamgenoot Rafael van der Vaart een echte elleboogstoot bij Zweden tegen Nederland. Dat had weer te maken met stoere, vieze praatjes onder de Ajax-douche. Enfin, in die context sprak ik

een nog jonge Zlatan die mij niet aankeek, zozeer walgde hij van mij en Nederland.

‘So, I am full of shit, Zlatan?’ had ik gevraagd.

‘There is only one Zlatan.’

‘Are you sure?’

‘Do you know Zlatan?’

Het had zijn latere zaakwaarnemer – of liever: spelersbegeleider – Raiola kunnen zijn die mij zo aansprak.

Ik zit achter in de auto met Van Bommel, tussen Milaan en Genua waar zijn toekomstige ploeg zich voorbereidt op een wedstrijd. De snelweg is mij te bochtig. Van Bommel lacht zich suf als ik Raiola zeg dat hij echt moet stoppen en ik bij een vangrail alles onderkots.

Het ijs is gebroken en ik kan Van Bommel eindelijk eens vragen wie mijn mobiele telefoon in Abu Dhabi ontvreemde, enkele jaren terug toen PSV daar op trainingskamp was.

‘Ha, nee Joep, ik was het niet!’

De spelers hadden met mijn telefoon naar onder andere een vrouw ge-sms’t die, naar later bleek, veel te openhartig had geantwoord. Ook het gefingeerde sms-contact met toenmalig collega Humberto Tan draaide erop uit dat hij erkende door John de Mol te zijn benaderd voor een overstap naar Talpa.

Mino Raiola doet ook de begeleiding van Gregory van der Wiel, die sinds kort bij Paris Saint-Germain speelt.

‘Joep, het is een gesloten jongen... praat eerst met hem, win zijn vertrouwen,’ had Raiola meegegeven.

Voordat we met de voormalige Ajax-rechtsback over de Champs-Élysées rijden en ik hem en zijn vriendin wil verrassen met een bezoek aan de grote PSG-fanstore, eten we een croque monsieur op een terras nabij zijn tijdelijke onderkomen, het InterContinental.

‘De korst is te knapperig,’ moppert Van der Wiel, ‘en ik zit hier te veel in de zon. Niet goed voor de huid.’

Ik ben de moeilijkste niet en schuif het terrastafeltje onder een parasol.

Het wordt geen makkelijke middag, nee.

‘Wie is dat?’ snauwt de imposante beveiliging bij de fanshop later.

‘Van der Wiel,’ antwoord ik.

Ik weet dat het geen indruk op hem zal maken, maar eerlijk gezegd is dat ook de bedoeling. Van der Wiel is niet blij met mijn verrassing, hij is moe, houdt zijn zonnebril gedurende twee uur op zijn neus en zijn vriendin Maxine zegt dat ze ‘toe zijn aan wat *quality time* in dat Arabierenhotel’. Mijn cameraman knikt, er is niemand die Van der Wiel in de fanshop herkende.

‘Goed gegaan, Joep?’ sms’t Raiola die avond.

Het is voorbij middernacht als ik de hand van Zlatan druk in het spelershotel van Milan. Mark van Bommel heeft alle teamgenoten een hand gegeven en gaat de enerverende dag verwerken op zijn kamer. Raiola en Zlatan praten bij. Tijdens dat gesprek dommel ik soms weg.

Als ik wegslechter hoor ik Mino en Zlatan schateren.

Trainingskampen

Trainingskampen bij voetbalclubs zijn vermoeiend en ook vermakelijk. Ik spreek bestuurders, trainers en voetballers op ongebruikelijke plekken en er is een hoog off the record-gehalte. Je krijgt van alles ter plekke te horen en te zien. Soms kom je iets te dichtbij. Zo reed ik in 2019 met mijn eigen auto in de Oostenrijkse Alpen bijna de halve Ajax-selectie aan die op de fiets door een dorp naar het trainingsveld fietste.

Veltman viel half.

‘Wat ben je aan het doen, Joep!!?’ schreeuwde Daley Blind. Het scheelde niks of Joël Veltman was wederom acht maanden uitgeschakeld – hij kwam net terug van een zware blessure.

Ander trainingskamp. Dat van Vitesse in de winter. Op mijn telefoon verschijnen zorgelijke berichten omtrent de Israëlische voetballer Dan Mori van Vitesse. Hij mag de Verenigde Arabische Emiraten niet in voor het trainingskamp. De club reisde wel af, terwijl Mori achterbleef. Enkele Nederlandse politici gebruiken deze zaak om het Arabische land te kakken te zetten. Misschien dat ik daarom hier nu al uren vastzit bij de douane in Abu Dhabi.

‘Ga jij maar een peuk roken,’ had de cameraman gezegd. Hij moest nog even op zijn bagage wachten, en ja, de bagage van een cameraman is geen rolkoffertje, dat is heel ingewikkeld spul voor ijverige douaniers.

Ik word er weer bij gehaald, geëscorteerd door vier heel streng kijkende douanebeambten, en ik krijg te horen dat de mensen van de vierde verdieping, de NOS Sport-vloer van Hilversum, ons niet de juiste formulieren hebben meegegeven.

Het duurt en duurt. Samen met twee bewakers rook ik een sigaret tot de opperchef me indringend aankijkt, vraagt wie ik ben, wat ik zoal doe en wat ik hier in de Emiraten kom doen. Je weet meestal niet wat op zo'n vraag dan handig is om te zeggen, je weet niet wat de Arabieren weten. Vaak vertel ik dan dat ik van de Royal Dutch Television ben, maar sinds Wilders loopt te provoceren in de Tweede Kamer ben ik daar ook maar mee opgehouden.

Zes uur na de landing loop ik uiteindelijk de terminal uit: in mijn achterzak een boel formulieren, maar geen camera.

Ik heb zojuist geweigerd om voor een van Vitesse tv geleende camera te gaan staan voor een live *crostalk* met Twan Huys van *Nieuwsuur* om de Mori-rel uit te leggen. Misschien doe ik het ook niet omdat ik er geen voorstander van ben dat dit actualiteitenprogramma dit relletje gebruikt om er een politieke lading aan te geven.

Het is trouwens al over half twee in de nacht. Ik sta buiten het Aloft Hotel, waar Vitesse verblijft. Ik ben er wel klaar mee voor vandaag.

Ik sprak zojuist Ester, de woordvoerder van Vitesse, zij gaat een eerste reactie geven namens de club. Ik fluister haar vooraf enige antwoorden in: 'Ben kordaat, Ester. Gepast maar kordaat. En weet dat ik confronterende vragen ga stellen.'

Vitesse-eigenaar Jordania ligt al te slapen terwijl Ester dan maar verantwoording aflegt over een speler die niet mee is op trainingskamp.

'Wordt Qatar gebasht?'

Laat ik maar stevig beginnen, denk ik. Ik was na Abu Dhabi doorgereisd naar Doha in Qatar. Ik zat in een ruime fauteuil op